

vende sig til Retten og underkaste sig den omtalte Prøve; der er ikke opstillet den allermindste Betingelse i saa Henseende. Derimod bliver Prøven dog dobbelt. Thi naar der først under den høieste Domstols Tilsyn er afholdt en Prøve, for at give, som det hedder, „Overtydning om, at de, der ville søge Ansættelse i Dommerembeder, dertil ere duelige“, saa hedder det senere i Slutningen af § 2: „De Antagne benyttes umiddelbart derefter i Forretninger, der paa eengang kunne forsøge og prøve deres Brugbarhed“. Der bliver da saaledes en Prøve baade før og senere. Selve Tanken, hvorefter „et halvt Aar forud for Prøvens Afholdelse opgives Antallet paa dem, der efter bestaaet Prøve ville blive antagne“, og hvorefter ligeledes „dette Antal retter sig efter den sandsynlige Afgang i det kommende Aar“, denne Tanke, siger jeg, synes at være en Idee, der kommer fra militaire Anstalter, som Landcadetacademiet eller den militaire Høiskole. Men dog er den allerede Rigsdagsmand fra Holbæk, Amts 2den Valgkreds (Tscherning) nu bleven endnu strengere mod de Civile end mod en militair Etat. Naar man nemlig tager Loven af 8de Decbr. 1859 om Tillæg til det foreløbige Normalbudget af 28de Febr. 1856 for Marineministeriets Bedkommende, saa læser jeg der, at Ingen kan erholde Gage som overcomplet Lieutenant, men der er ellers Intet fastsat om, at Ingen maa blive en saadan overcomplet Lieutenant; her derimod er Forholdet omvendt, Nogle skulle ansættes, men alle de Andre kunne ikke faae endog blot den allerfjerneste Anerkjendelse som de, der have taget Examen.

Med Hensyn til § 3 kan jeg ikke være enig med den allerede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Nimestad), naar han gaaer saa-

vidt, at han troer, at man blot kunde indskrænke sig til at forbeholde juridiske Candidater Dommerembederne. Skjøndt man vistnok kan have begrundet Tvivl om, hvorvidt den Grændse, der er draget i de nævnte Paragrapher, er feilfri, forekommer det mig saaledes, at til Exempel Justitsministeriet, der har at udarbejde saa mange Lovforslag, nødvendigviis maa være bedst tjent med at sikkes Kræfter, med Hensyn til hvilke man er vis paa, at de have juridisk Danelse. Det Samme gjælder ogsaa, forekommer det mig, med Hensyn til Politidirecteuren i Kjøbenhavn, og endnu skal jeg særlig fremhæve Høiesteretsadvocaterne og Sagførerne. I Norge hævede man ved Loven af 12te August 1848 for Sagføreres Bedkommende og ved den anden Lov af 28de Decbr. 1857 for Høiesteretsadvocaternes Bedkommende den Bestemmelse, at de skulde udnævnes af Kongen, og Sagførerstillingen er nu altsaa der fri, men da man i saamange Sager behøver befalede Sagførere, saa fastholdt man i Norge med Høie den Garanti, at de skulde have taget den juridiske Examen. Jeg vil iøvrigt overlade til Andre, der ere nærmere kaldede dertil, at gaae nærmere ind paa dette Forhold, men saalænge man ei kan undvære befalede Sagførere, forekommer det mig dog vistnok at være indlysende, at der i den Henseende ogsaa maa gives nogen Garanti.

Rettelser.

Nr. 96, Sp. 1502, Lin. 21 f. n.: „September“ læs: „December“.